

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa G. S.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zadośćuczynienie i rentę wyrównawczą,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10
grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 13 maja 2019 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1350 (jeden
tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa
prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. wyrokiem z dnia 13 maja 2019 r. oddalił apelację wniesioną przez pozwaną C. Sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 27 listopada 2018 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powódki G. S. kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 2.105 zł tytułem odszkodowania; kwotę 7800 zł tytułem renty wyrównawczej za okres niezdolności do pracy od dnia 21 września 2009 r. do dnia 6 października 2010 r.; oddalono powództwo w

pozostałym zakresie oraz rozstrzygnięto o kosztach postępowania w sprawie i nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.418 zł.

Pozwana C. Sp. z o.o. w W. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 13 maja 2019 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 3 k.p., art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. w związku z art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 415 k.c., art. 435 k.c., art. 362 k.c., art. 444 § 2 k.c. i art. 445 k.c., a także naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 227 k.p.c. w związku z art. 378 k.p.c., art. 321 k.p.c. w związku z art. 378 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 381 k.p.c. i art. 391 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na:

a) występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, zmierzające do wyjaśnienia, jakie cechy organizacyjno-finansowe są warunkami koniecznymi uznania jednostki organizacyjnej wchodzącej w skład spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za pracodawcę w rozumieniu art. 3 k.p., a w szczególności:

- na czym ma polegać wyodrębnienie organizacyjne i finansowe jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, aby mogła ona zostać uznana za pracodawcę?

- jakie regulacje wewnętrzne powinny zostać podjęte przez spółkę, aby można było uznać, że jednostka organizacyjna spółki z ograniczoną odpowiedzialnością została wyposażona w prawo działania w imieniu własnym na gruncie stosunków prawa pracy?

- czy faktyczna zdolność jednostki organizacyjnej do samodzielnego rekrutowania, zatrudniania, zwalniania pracowników nie jest wystarczająca do przyznania jej statusu pracodawcy?

- czy wyłącznie faktyczne dysponowanie składnikami majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przez osoby działające w imieniu jej jednostki organizacyjnej umocowanej w akcie wewnętrznym spółki (uchwale zarządu) może być wystarczające do uznania jednostki organizacyjnej za wyodrębnioną finansowo?

- czy nieposiadanie własnego majątku przez jednostkę organizacyjną, a także niewypłacanie bezpośrednio przez nią wynagrodzenia pracownikom, brak

numeru NIP i REGON oraz statusu płatnika ZUS wykluczają możliwość uznania takiej jednostki za pracodawcę, jeżeli została ona jednocześnie umocowana w aktach wewnętrznych spółki (uchwale zarządu) do prowadzenia samodzielnej polityki zatrudnienia?

b) potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 3 k.p. w zakresie przesłanek uznania jednostki organizacyjnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za pracodawcę - skarżąca w uzasadnieniu niniejszej skargi przywołała przykłady rozbieżnych rozstrzygnięć co do statusu jednostki organizacyjnej jako pracodawcy na gruncie zbieżnych stanów faktycznych, gdyż dotyczących samej skarżącej;

c) oczywistą zasadność skargi, ze względu na rażące naruszenie art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 415 k.c. Przyjęcie przez Sąd Okręgowy w L., wbrew literalnej treści powyższych przepisów, że to na pozwanych spoczywa ciężar wykazania okoliczności wyłączających ich odpowiedzialność za szkodę na osobie powódki stanowi bowiem rażące naruszenie przepisów, jest również sprzeczne z podstawowymi zasadami wykładni i jako takie nie powinno się ostać;

d) oczywistą zasadność skargi, ponieważ Sąd Okręgowy w L. rażąco naruszył art. 415 k.c. oraz 435 k.c., błędnie przyjmując odpowiedzialność pozwanej na zasadzie ryzyka, tj. art. 435 k.c. (pomimo, że nie zachodziły przesłanki do jego zastosowania), jak i nie dokonał prawnej oceny przesłanek odpowiedzialności wynikających z treści art. 415 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do

rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada również przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, iż zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw.

Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga z kolei od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłyby odmiennie wykładany. Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Skarżąca, co jednoznacznie wynika z konstrukcji ocenianego w niniejszym postępowaniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odnosi występujące w sprawie – jej zdaniem – istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę wykładni do regulacji art. 3 k.p., definiującej pojęcie pracodawcy, sugerując, że pojęcie to nadal wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, gdyż budzi wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Należy jednak stanowczo

stwierdzić, że przedstawione przez skarżącą wątpliwości interpretacyjne zostały wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wykładni art. 3 k.p. dokonał już bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 lutego 2015 r., II PK 88/14, uchylającym poprzedni wyrok Sądu drugiej instancji, wyjaśniając między innymi, że źródłem wyodrębnienia jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej jako pracodawcy wewnętrznego powinien być akt ustrojowy, którym w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest umowa spółki. Tymczasem źródłem wyodrębnienia C. w L. była uchwała zarządu oraz regulamin organizacyjny. Ponadto wspomniane wyodrębnienie powinno polegać na stworzeniu infrastruktury technicznej niezbędnej do wykonywania pracy podporządkowanej oraz pozostawać w związku z wyodrębnieniem finansowym pozwalającym na zaciąganie przez wyodrębnioną jednostkę we własnym imieniu zobowiązań majątkowych. Drugim równorzędnym warunkiem jest zaś wyodrębnienie organu zarządzającego taką jednostką organizacyjną, jak również upoważnienie jej do składania oświadczeń woli we własnym imieniu. Konieczne jest przy tym, aby opisane cechy miały rzeczywisty charakter. Analogicznie art. 3 k.p. został też wyłożony zarówno we wcześniejszym, jak i w późniejszym orzecznictwie, którego przykładem jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2019 r., I PK 231/17 (OSNP 2019 nr 9, poz. 109), w którym wyjaśniono, że orzecznictwo wypracowało wzorzec weryfikujący podmiotowość pracodawcy. Składa się on z trzech elementów. Po pierwsze, jednostka organizacyjna ma charakteryzować się wystarczającą samodzielnością organizacyjną i majątkową, po drugie, ma zatrudniać we własnym imieniu pracowników (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 grudnia 2009 r., II PK 147/09, OSNP 2011 nr 11-12, poz. 154; z dnia 18 września 2013 r., II PK 4/13, LEX nr 1375183; z dnia 3 czerwca 2014 r., III PK 128/13, LEX nr 1486980), po trzecie, jej wyodrębnienie powinno nastąpić w sposób sformalizowany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r., I PK 231/05, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 183). Wymienione czynniki powinny wystąpić kumulatywnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2008 r., II PK 28/08, LEX nr 785524; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2014 r., II UZ 34/14, OSNP 2015 nr 11, poz. 155).

Jeśli chodzi o trzeci z wymienionych elementów, Sąd Najwyższy w powołanym wyroku z dnia 30 stycznia 2019 r., I PK 231/17 zauważył zaś, że w orzecznictwie i literaturze przedmiotu podkreśla się, że wyodrębnienie jednostki organizacyjnej w rozumieniu art. 3 k.p. powinno nastąpić w akcie regulującym ustrój danej osoby prawnej lub samodzielnej jednostki organizacyjnej tworzących pracodawcę wewnętrznego. Zapisy te mają potwierdzać i statuować samodzielność organizacyjną i finansową tego pracodawcy, a także nadawać mu zdolność do zatrudniania pracowników we własnym imieniu i dokonywania czynności z zakresu prawa pracy (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 1977 r., I PZP 47/77, OSPiKA 1979 nr 7-8, poz. 125 i uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1992 r., I PZP 59/92, OSNCP 1993 Nr 4, poz. 49 oraz Ł. Pisarczyk, Pracodawca wewnętrzny, M.P.Pr. 2004 nr 12, s. 320 i P. Wąż, Koncepcja pracodawcy rzeczywistego w świetle art. 3 k.p., M.P.Pr. 2007 nr 3, s. 120). Zważywszy na wskazany formalizm (uzasadniony potrzebą stabilizacji jednostki zatrudniającej), za problematyczne należy zatem uznać stanowisko, zgodnie z którym wyodrębnienie z osoby prawnej jednostki organizacyjnej mającej być pracodawcą może nastąpić w drodze uchwały zarządu spółki kapitałowej, czy też regulaminu organizacyjnego (w orzecznictwie dopuszczono jednak kreowanie pracodawcy przez układ zbiorowy pracy - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2018 r., I PZ 36/18, niepublikowane).

Odnosząc się z kolei do wystarczającej samodzielności organizacyjnej i majątkowej jednostki organizacyjnej, Sąd Najwyższy stwierdził, że wyodrębnienie takiej jednostki polega na stworzeniu infrastruktury technicznej niezbędnej do wykonywania pracy podporządkowanej. W literaturze przedmiotu zauważa się, że wyodrębnienie organizacyjne pozostaje w związku funkcjonalnym z wyodrębnieniem finansowym, gdyż specyfika stosunku pracy generuje zazwyczaj zobowiązania o podłożu majątkowym. Zatem tylko jednostka organizacyjna dysponująca określonym funduszem może we własnym imieniu zaciągać zobowiązania majątkowe, a tym samym występować w charakterze strony stosunku pracy (M. Piankowski: Pracodawca jako jednostka organizacyjna i strona stosunku pracy, Gdańskie Studia Prawnicze 2005 nr 2, s. 962 i podana tam literatura). W kontekście wyodrębnienia finansowego trzeba zauważyć, że zwykle

będzie ono znacznie ograniczone, gdyż taka jednostka nie jest właścicielem mienia, którym zarządza.(...) Zwartość organizacyjna pracodawcy w rozumieniu art. 3 k.p. znajduje zaś odzwierciedlenie w wielu czynnikach. Przykładowo można wskazać, że polega na przeprowadzaniu procedur dotyczących rekrutacji pracowników, kreowaniu polityki wynagrodzeń i zatrudniania, rozliczaniu należności na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika bowiem, że to pracodawca, a nie inny podmiot, jest płatnikiem składek) i Urzędu Skarbowego, zgłaszaniu ofert do powiatowego urzędu pracy, ubezpieczaniu pracowników od nieszczęśliwych wypadków. Chodzi o to, że wyodrębnienie jednostki organizacyjnej nie może polegać tylko na zorganizowaniu zależności wynikającej z podporządkowania pracownika poleceniom przełożonych. Pracodawcą jest bowiem tylko jednostka, która posiada własne zadania i zagwarantowany stopień autonomii względem „podmiotu nadrzędnego” (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2017 r., III PZP 11/16, OSNP 2017 nr 6, poz. 65).

Zdaniem Sądu Najwyższego w składzie oceniającym wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania, lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje, że Sąd drugiej instancji w pełni respektował taką właśnie wykładnię art. 3 k.p., przyjmując ją za podstawę oceny ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z którego jednoznacznie wynikało, że C. w L. nie spełniała kryteriów pozwalających na uznanie tej jednostki organizacyjnej za pracodawcę w rozumieniu powołanego przepisu. Niezależnie bowiem od źródła wyodrębnienia tej jednostki, którym był regulamin organizacyjny przyjęty uchwałą zarządu skarżącej, a nie jej akt ustrojowy, wspomniana jednostka nie charakteryzowała się wystarczającą samodzielnością organizacyjną i majątkową, a nawet samodzielnością w zakresie zatrudniania pracowników we własnym imieniu. Wymaga natomiast podkreślenia, że w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić owe ustalenia przy rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego, w omawianym przypadku art. 3 k.p.

Nie ma również racji skarżąca, podnosząc, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, skarga kasacyjna jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

W ocenie Sądu Najwyższego, wywody zawarte w ocenianym wniosku nie potwierdzają jednak, że w sprawie doszło do rażącego naruszenie art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 415 k.c. Stwierdzając, że skarżąca „nie zdołała przerzucić na powódkę winy za skutki wypadku”, Sąd drugiej instancji nie przyjął bowiem, że to „na skarżącej spoczywał ciężar wykazania okoliczności wyłączających jej odpowiedzialność za szkodę na osobie powódki”. Sąd ten, akceptując ustalenia Sądu pierwszej instancji, z których wynikało, że skarżąca nie

opracowała instrukcji bezpiecznego transportu ręcznego, a pracę powódki zorganizowała z naruszeniem norm BHP, gdyż powódka w narzuconym jej przez przełożoną reżimie czasowym była zmuszona do wielokrotnego przenoszenia ciężarów przekraczających dopuszczalne normy, uznał bowiem jedynie, że skarżąca nie przeciwstawiła tym ustaleniom odpowiednich przeciwdowodów. Wyrażonej w art. 6 k.c. reguły rozkładu ciężaru dowodu nie można natomiast rozumieć w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, obowiązek dowodzenia wszelkich faktów o zasadniczym dla rozstrzygnięcia sporu znaczeniu spoczywa na stronie powodowej, ponieważ jeśli powód wykaże wystąpienie faktów przemawiających za słusnością dochodzonych pretensji, to wówczas pozwanego obarcza ciężar udowodnienia excepcji i okoliczności uzasadniających jego zdaniem oddalenie powództwa. Tak też należało rozumieć odwołanie się przez Sądy *meriti* do regulacji art. 6 k.c.

Zupełnie chybione jest natomiast twierdzenie skarżącej, jakoby Sąd drugiej instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na podstawie art. 435 k.c. Podstawę tę, co jednoznacznie wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, stanowił bowiem art. 415 k.c. w związku z art. 444 k.c. i art. 445 k.c. Stąd właśnie przyjęcie przez Sąd Okręgowy winy skarżącej w naruszającym zasady BHP (art. 207 § 1 k.p.) sposobie zorganizowania pracy powódki, szkody na osobie powódki i związku przyczynowego zachodzącego między tymi dwiema okolicznościami.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał zatem, że skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba merytorycznego rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, orzekł jak w sentencji postanowienia.